

Afløsning med Tiendens *23-dobbelte* Beløb vedtages. Dette Tilskud bør formentlig sættes til 4 pCt. årlig Rente af 2 Gange Tienden (= 4,625 Mill. Kr.) eller ialt 185,000 Kr. årlig.

Ændringsforslag Nr. 44 forekommer Mindretallet under Nr. 1 at medføre en retfærdig Ordning for Præsterne, hvad enten Tienden afløses med 23 eller 25 Gange deres årlige Beløb. Thi det kan ikke med Rette forlanges af Præsterne, som efter § 20, sidste Stykke, i Stedet for Tiende skulle oppebære Renter af Afløsningssummen, at de skulle udrede de Embedets paahvilende Korn-Afgifter med Penge efter en Kapitelstakst, der kan blive højere end den, der lægges til Grund for Afløsningen. Dersom det er Formands- eller Enke-Pension, hvorom der er Spørgsmaal, bør Statskassen i dette Tilfælde udrede Forskellen, medens det paa den anden Side kan være rimeligt, at Statskassen i det modsatte Tilfælde oppebærer det overskydende Beløb.

Mindretallet bemærker med Hensyn til det under Nr. 11 stillede Ændringsforslag, at der gives Tilfælde, i hvilke en Tiendeakkord er afsluttet saaledes, at *Tiendeyderne betale Tiendeskatten*. Derved er selvfølgelig selve Tienden bleven fastsat til et lavere Beløb, end dersom Ejeren skulde udrede Skatten. Naar nu Lovforslagets Regel i § 1 om, at der i det kapitaliserede Beløb skal *fradrages* Tiendeskattens kapitaliserede Beløb, følges i saadanne Tilfælde, vil *Tiendeejeren*, som een Gang har faaet sin Tiende formindsket med Skattens Beløb, *nu for 2den Gang* faa dette fradraget. Dette vil formentligt være uretfærdigt og i Strid med hele det for Lovforslaget til Grund liggende Princip om Skattens Fradrag i Afløsningssummen i Stedet for denne Sums Beregning (efter Forslaget i forrige Samling) efter Tiendens Nettoværdi.

Medundertegnede *Juul-Rysensteens* Navn findes som Medforslagsstiller til flere Ændringer, fordi disse maa anses for Forbedringer af Lovforslaget, men dette Medlem finder Lovforslaget, hvorledes det end ændres, saa uforsvarligt, at han ikke kan stemme for dets endelige Vedtagelse.

Dette Medlem finder *Stats-Gaver* til en enkelt Sæmfundsklasse *utilbørlige*, især hvor de som her ikke vedkomme Almenvellet, og *færlige*, naar en anden Tids Magthaver kunne paaberaabe sig dem som Præcedens for Statsgaver.

Et Mindretal (Dalsgaard) kan vel forstaa, at der kan være delte Meninger om, hvorvidt Staten bør bidrage til Tiendens Afløsning, og i bekræftende Fald hvor meget. Ved Lov af 8. Maj 1894 om *Adgang til at afløse Tienden* blev det dog allerede fastslaaet, at Tiendens Afløsning var en Opgave, som Staten burde bidrage til. — Ligeledes kan Mindretallet forstaa, at der kan være delte Meninger om, hvorvidt Afløsningen bør søges fremmet ad Frivillighedens Vej eller ved Tvang. Skal Tvangsafløsning finde Sted — hvortil Mindretallet gerne gaar med — kræver dette imidlertid med Nødvendighed et væsentligt Statstilskud. Thi at afløse Tienden ved Tvang uden at give Ejerne eller Nyderne fuld Erstatning, vilde være uretfærdigt. Men at tvinge Yderne til at afløse Tienden med fuld Erstatning, vilde være ikke mindre Grad uretfærdigt.

Mindretallet har derimod vanskeligere ved at fatte, at det kan findes rigtigt ved en *Tvangsafløsning* at gøre Forskel paa de forskellige Tiendeejere. I de tidligere Forslag om Tvangsafløsning, som i de senere Aar have været fremme paa Rigsdagen, har en saadan Forskel heller ikke været gjort. Og Folketinget har endog taget Gange vedtaget Forslag om Tvangsafløsning, hvorefter alle Tiendeejere skulde behandles ens, uden at en eneste Stemme har lydt for det modsatte Standpunkt. — Det nu foreliggende Forslag gør imidlertid Forskel paa de Tiendeejere, der have indkøbt Tienden af andres Ejendomme, og de Tiendeejere, der have indkøbt Tienden af deres egne Ejendomme. Skønt Tiendens retlige og faktiske Bestaaen er ganske uafhængig af, hvem der ejer den, skønt Tiendeskatten derfor ogsaa